

створення функціонуючого механізму захисту таких прав та реалізації конституційних гарантій. За умови кризи вітчизняної судової системи Міжнародний кримінальний суд, що забезпечує дієвий міжнародний контроль має стати дієвим інструментом боротьби з безкарністю.

Література

1. Конституція України. – К.: ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2006. – 120 с. Офіційний текст подано за Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141; 2004. – № 2. – Ст. 44.

2. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 252 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 року № 2222-IV (справа про додержання процедури внесення змін до Конституції України) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/v020p710-10>.

3. Висновок Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Президента України про надання висновку щодо відповідності Конституції України Римського Статуту Міжнародного кримінального суду (справа про Римський Статут) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v003v710-01>

4. Римський статут міжнародного уголовного суда. – Текст. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_588

УДК 336.225.682

Лахова О. В., старший викладач,
Тарадуда Ю. О., студентка,
Дніпропетровський національний університет ім. О. Гончара,
м. Дніпропетровськ, Україна

АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОДАТКОВІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Сучасне українське адміністративне законодавство визначає досить велику кількість адміністративних проступків, які прямо чи опосередковано можуть зашкодити фінансовій системі нашої держави. Значна кількість проступків, за які передбачена адміністративна відповідальність, закріплена податковим законодавством. Адже, прийняття Податкового кодексу України – єдиного систематизованого і кодифікованого правового акту, що являється основним джерелом податкового права і втілює в правових нормах державну волю всіх учасників податкових правовідносин, що прагнуть до розумного балансу інтересів держави і громадян, визначає межі, обсяг і характер втручання податкових та інших державних органів, органів місцевого самоврядування у сферу особистих прав платників податків. Одним із ефективних засобів

боротьби із податковими правопорушеннями є встановлення і реалізація юридичної відповідальності, одним з видів якої є адміністративна.

Заходи адміністративної відповідальності за податкові правопорушення мають винятково важливе значення, адже дозволяють здійснювати попередження злочинності у сфері оподаткування, а також притягти до відповідальності винних осіб за більш значні податкові правопорушення. Особливістю відповідальності за порушення податкового законодавства є її компенсаційно-каральний характер, який полягає в необхідності відшкодування державі збитків, що виникли внаслідок недотримання надходжень до бюджетів всіх рівнів від податків та зборів. Тобто відповідальність за порушення податкового законодавства об'єднує дві різні моделі юридичної відповідальності: правовідновлювальну (компенсаційну) та штрафну (каральну). Підставою *адміністративної відповідальності* за порушення податкового законодавства є вчинення податкового правопорушення. Відповідно до ст. 109 Податкового кодексу України, це такі протиправні діяння (дія чи бездіяльність) платників податків, податкових агентів, та/або їх посадових осіб, а також посадових осіб контролюючих органів, що призвели до невиконання або неналежного виконання вимог, установлених цим Кодексом та іншим законодавством, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи. Особливостями адміністративних санкцій, які застосовуються у цій сфері є:

- відсутність тяжких правових наслідків;
- застосування відносно менш тяжких податкових правопорушень (провинам);
- адміністративні санкції не спричиняють судимості.

Податковий кодекс закріплює низку вимог, за невиконання яких настає адміністративна відповідальність, а саме: порушення встановленого порядку взяття на облік (реєстрації) у контролюючих органах (ст. 117); порушення строку та порядку подання інформації про відкриття або закриття банківських рахунків (ст. 118); порушення платником податків порядку подання інформації про фізичних осіб – платників податків (ст. 119); неподання або несвоєчасне подання податкової звітності або невиконання вимог щодо внесення змін до податкової звітності (ст. 120) та ін.

Наприклад, пункт 119.1 статті 119 Податкового кодексу України зазначає, що неподання або порушення порядку подання платником податків інформації для формування та ведення Державного реєстру фізичних осіб – платників податків, передбаченого цим Кодексом, тягнуть за собою накладення штрафу у розмірі 85 гривень. Ті самі дії, вчинені платником податків, до якого протягом року було застосовано штраф за таке саме порушення, тягнуть за собою накладення штрафу у розмірі 170 гривень.

З усіх видів стягнень, передбачених Кодексом України про адміністративні правопорушення, податковим органам надано право використовувати лише адміністративні штрафи. Розмір їх визначається в межах, встановлених за скоєння відповідних правопорушень в сумах, або кратних певному показнику (неоподаткованому мінімуму доходів, мінімальному розміру заробітної плати), або в національній грошовій одиниці (гривнях). При цьому слід враховувати положення пункту 5 підрозділу 1 розділу XX Податкового кодексу України, в якому зазначено: «якщо норми інших законів містять посилання на неоподаткований мінімум доходів громадян, то для цілей їх застосування використовується сума в розмірі 17 гривень, крім норм адміністративного та кримінального законодавства в частині кваліфікації злочинів або правопорушень, для яких сума неоподаткованого мінімуму встановлюється на рівні податкової соціальної пільги», визначеної цим Кодексом, тобто у розмірі, що дорівнює 100 відсоткам розміру прожиткового мінімуму для працездатної особи (у розрахунку на місяць) [1].

Колпаков В. К. зазначає, що розмір штрафу залежить від періодичності здійснення правопорушень: так, при здійсненні протягом року після накладення адміністративного штрафу такого ж правопорушення розмір штрафу, що накладається повторно, зростає. При накладенні такого стягнення законодавець диференціює поняття «момент здійснення» залежно від типу правопорушень. Для звичайних правопорушень при обчисленні строку накладення стягнення таким є момент здійснення правопорушення. При здійсненні триваючого правопорушення – момент його виявлення. Строк, протягом якого може бути накладене стягнення, той самий в обох випадках – два місяці [2].

Отже, можна зробити висновок, що значна кількість податкових правопорушень, за яку передбачено адміністративну відповідальність, закріплена Податковим Кодексом України. Підставою адміністративної відповідальності у цій сфері є вчинення правопорушення в сфері податків і зборів. За діючим законодавством України адміністративна відповідальність за дані правопорушення покладається на фізичних осіб та посадових осіб відповідних юридичних осіб, та представлена штрафними санкціями. На нашу думку, доцільно ввести в національне законодавство інститут адміністративної відповідальності юридичних осіб та підняти межі штрафних санкцій, що призвело б до значного зменшення правопорушень в даній сфері.

Література

1. Податковий кодекс України: Закон України від 02 грудня 2010 р. № 2755-VI // Голос України. – 2010. – № 229.
2. Колпаков В. К. Курс адміністративного права України: підручник / В. К. Колпаков, О. В. Кузьменко, І. Д. Пастух [та ін.]. – 2-ге вид., перероб. і допов. – К.: Юрінком Інтер, 2013. – 373 с.